

SVJETLOST NA PROSVJETLJENJE

Prikazanje Gospodinovo - Svijećnica

Blagdan Prikazanja Gospodinova u hramu, posljednji blagdan Božićnog kruga, pun je simbolike svjetla. Kad je dijete Isus bio prikazan u hramu, starac ga je Šimun prozvao „Svjetlost na prosvjetljenje naroda“ (Lk 2,32). Od toga usklika evo drugog imena za ovaj blagdan - Svijećnica. Toga dana vjernici uživaju svoje svijeće i nose ih u svečanom ophodu spominjući se svoga Gospodina koji ih je prosvjetlio. Zaustavimo se malo na simbolici i ljepoti svjetlosti. Ne bismo ni pomislili koliko je svjetlost važna u Božjem djelovanju prema čovjeku. Prvo što je Bog na zemlji stvorio, bila je upravo svjetlost:

I reče Bog: „Neka bude svjetlost!“ I bi svjetlost. I vidje Bog da je svjetlost dobra; i rastavi Bog svjetlost od tame. Svjetlost prozva Bog dan, a tamu prozva noć. tako bude večer, pa jutro - dan prvi (Post 1,3-5).

U sudbonosnim danima izlaska iz Egipta Bog je išao pred svojim narodom, „danju u stupu od oblaka, a noću u stupu od ognja, da im svijetli“ (Izl 13,21). Ta je svjetlost narodu bila znakom Božje nazočnosti i zaštite.

I Isusov je nastup okupan svjetlošću. Kad se anđeo javio pastirima u noći Isusova rođenja, slava ih je Gospodnja obasjala (Lk 2,9). Mudraci su s Istoka vidjeli zvijezdu novorođenoga Kralja, te su došli da mu se poklone (Mt 2,2). Ivan svečano proglašava: „Svjetlo istinsko, koje prosvjetljuje svakog čovjeka, dođe na svijet“ (Iv 1,9).

I došli smo do onog što je bitno: Isus je svjetlost „na prosvjetljenje naroda“, svjetlost „koja prosvjetljuje“. Upravo je zbog toga i došao na svijet: da nas prosvjetli; postao je čovjekom, da bi nas pobožanstvenio. U tome smislu valja i shvatiti Isusovo odlikovanje i poziv:

„Vi ste svjetlost svijeta. Ne može se sakriti grad koji leži na gori. Niti se užiče svjetiljka da se stavi pod sud, nego na svijećnjak da svijetli svima u kući. Tako neka svijetli vaša svjetlost pred ljudima, da vide vaša dobra djela i slave Oca vašega koji je na nebesima“ (Mt 5,14-16).

Samo je Isus istinsko svjetlo. Samo on može prosvjetliti tminu naše noći. Samo on je istinska Božja snaga. Samo je u njemu i po njemu spasenje. I samo za njim ima smisla ići. On prosvjetljuje naše staze, on ispunja smislom naše dane, on daje duboki smisao cijelom našem životu: i u dobru i u zlu, i u radosti i u žalosti. Samo nas njegova svjetlost vodi do vječnosti. Govoreći narodnim glavarima o Isusu, kamenu koji je postao kamenom zaglavnim sv. Petar svečano proglašava:

„Nema, uistinu, pod nebom drugoga imena dana ljudima po kojemu se možemo spasiti“ (Dj 4,12).

Neka nam se Bog smiluje, kada toliko puta idemo za blještavilom, koje zapravo nije svjetlost, nego varka Kneza tmine. Kako li se samo lako i olako znademo povesti za svojom nestrpljivošću, krutošću, ohološću, sebeljubljem, samoživošću, taštinom, lijenošću, nevjerom, osvetoljubljušću, tvrdoglavošću, samodostatnošću, ispraznošću... Samo nam Isus može

osvijetliti put. Zato uvijek iznova „tražimo lice njegovo“ (usp. Ps 27,8). U tome smislu Pavao opominje:

Noć poodmače, dan se približi! Odložimo dakle djela tame i zaodjenimo se oružjem svjetlosti. Kao po danu pristojno hodimo. (Rim 13,-13).

Dao Gospodin da njegovom milošću zavrijedimo ugledati svjetlost vječnu u nebeskom Jeruzalemu, kojemu neće trebati ni sunca ni mjeseca, jer će ga osvjetljavati Jaganjac (Otk 21,23).

Zvonko Pažin